

inkomster mm

När LO-ombudsmannen Lars Ahlvarsson nyligen accepterade erbjudandet att bli borgarråd i Stockholm – huvudstaden är att gratulera, för det är en klok man – kom Aftonbladet (s) med de obligatoriska frågorna om han inte ansåg ett löneyft från 50 000 till 130 000 kr vara väl kraftigt, och om en så hög lön var godtagbar ut jämlikhetssynvinkel. Hr Ahlvarsson tyckte uppenbarligen att frågorna var enfaldiga. Han replikerade att han åtminstone ville ta en titt på det nya jobbet innan han uttalade sig om huruvida det var för högt betalt.

Detta svar hör till det vettigare som sagts i inkomstdebatten på senare tid. Hr Ahlvarsson har till skillnad från vissa socialdemokratiska jämlikeriprofeter tydligen den uppfattningen att arbetets innehåll inte skall vara helt likgiltigt för lönesättningen, och att följaktligen en hård och krävande syssla skall vara välbetald.

Ett av de nyutnämnda landstingsråden i Stockholms län, fru Ruth Kärnek (s), har också fått visst, ehuru självpåtaget, besvär med sin lön. Den stiger nu från 90 000 till 130 000 kr. I en tidning förklarar hon sig inkompetent att förstå varför hon nu skall höja sin standard med bortåt 50 procent. Hon har ju det bra som hon har det.

Det är enkelt att stilla fru Kärneks oro, dock inte så enkelt att SSU är kapabelt till det. Ett löneyft på cirka 50 procent innebär inte en standardökning på lika många procent. Den direkta statsskatten är nämligen progressiv.

Fru Kärnek borde faktiskt läsa en tid-

ning som heter Saxons Veckotidning. Inte nödvändigtvis alla nummer men gärna nummer 46. Där återfinns en intervju med sångerskan och november månads firarvärd i radio, fru Anna-Lena Löfgren. Hon får nästan 12 000 kr för en månads värdskap, alltså betydligt över borgarrådets och landstingsrådets månadslöner. Enligt hennes egna beräkningar blir dock den disponibla inkomsten inte mer än 5,16 kr i timmen. Det är en timpeng som förmodligen understiger samtliga SSU-ombudsmäns.

En meningsfull diskussion i dessa spörsmål bör utgå från realinkomsten, dvs lönen efter skatt, som SACO länge förespråkade, eller ännu hellre den disponibla inkomsten, således de pengar man har kvar sedan skatten dragits av och olika bidrag och icke skattepliktiga inkomster (av typ rumsuthyrning) lagts till. Detta har t o m låginkomstutredningen upptäckt, trots att hr Per Holmberg är dess sekreterare.

Hr Holmberg är emellertid inte ensam i utredningen, även om hans taxerade inkomst de senaste åren låter förmoda det. En annan av de experter som knutits dit

lystrar till namnet Lars Söderström. Han är fil lic vid nationalekonomiska institutionen i Lund. Hr Söderström tycker att standarddifferenserna här i landet är för stora. Han vill reducera dem genom att bli beskatta förmågan istället för inkomsten. I en intervju i Sydsvenska Dagbladet (ober lib) säger han: »Man sätter vissa värden på utbildning, hälsa etc och beräknar därigenom inkomstförmågan, dvs den inkomst en individ har förutsättningar att komma upp till. På grundval av detta beräknas sedan skatten. En högutbildad och fysiskt frisk person skulle få en hög skattepoäng. Skulle han sedan frivilligt välja ett arbete med lägre lön än det han är kvalificerad till, ja då får han väl räkna sin höga skatt som en lyxskatt på sin utbildning och trivseln i arbetet.»

Nu räcker det alltså inte med att rikedom och höga löner betraktas som skamliga sjukdomar. Nu skall dessutom utbildning, hälsa och trivsel ses som en ren lyx och beskattas. Det är långt ifrån otroligt att socialdemokratin en gång söker realisera även detta djärva mål. Hälsan tiger still och pengar luktar inte.

Matti Häggström